

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXVIII. De malis Alexandriae perpetratis à Georgio Ariano, ex narratione
ipsius Athanasii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

nudigitur in singulis civitatibus propo-
fita lex est, & militaris manus ad præ-
ceptorum regalium executionem desti-
nata. Pellebantur non modo ab Eccle-
siis, verum etiam ex civitatibus, qui-
cunque consubstantialis fidem affre-
bant. Et initio quidem id unum
agebant, ut eos expellerent. Postea
vero progrediente ulterius malo, ad id
se verterunt ut communicare sibi et-
iam invitatos cogerent; parum scilicet
de Ecclesiis solliciti. Eratque ea vis
nihilo minor illa, quam olim adhibue-
ranti qui Christianos ad simulacrorum
cultum adigebant. Quippe verba ac
tormenta, & omnis generis cruciatus
admovebantur. Alii bonorum proscri-
ptione, alii exilio mulctati sunt. Et hi
quidem in ipsis cruciatibus interierunt:
illi vero dum ad exilium abducen-
tur, necati sunt. Et hæc quidem per
omnes urbes Orientalis Imperij gere-
bantur, maxime vero Constantino-
poli. Hanc intestinam persecutionem,
cum antehac modica esset, Macedo-
nius Episcopatum adeptus auxit pluri-
mum. Achæa vero & Illyrici civitates,
& reliqua Occiduarum partium Eccle-
siæ, tranquillæ adhuc erant & incon-
cussæ, tum quod inter se consentirent?
tum quod fidei regulam à Nicæno Con-
cilio traditam constantissime retine-
rent.

A ἐντεθεν καὶ πόλεις μὴ νόμῳ περὶ τίθεσθαι
τραπεζικὴ χεῖρ οὐταρχεῖν κεκέλδυσο τοῖς
Ἐβασιλέως θεωσίσμασιν. ἔξωθεντο τε οἱ
Φρονεῦτες τὸ ὄμοχον, ὅπκι τῷ ἐκκλη-
σιῶν μόνον, αὐλὴν δημιουργίαν τῶν πόλεων καὶ τὸ
μῆτρα περότερον φέρει τὸ ἔξωθεν μόνον ἐχόλα-
γον. περιβαίνοντο δὲ τοὺς κακούς, Τὰ τὸν αὐ-
γκάζειν συγκοινωνεῖν αὐτοῖς ἐτρέποντο,
μηδὲ τῶν ἐκκλησιῶν Φρονίσαντες. οὐ δέ οἱ
ἀνάγκη διέμειναι, οὐ περότερον παρέδουν οἱ τοῖς
ἄγαλμασι περισκεψεῖν αναγκάσαντες πο-
ρθπαντοίας αἰκίας περισφερον, καὶ σε-
βλώσεις ποιίας, καὶ δημεύσεις χειρι-
τῶν. Ἐξείσαστε πολλοὶ ἑπεβάλλοντο καὶ
οἱ μῆτραι ταῖς βασάνοις ἐναπέβινοντο εἰδο-
έφειροντο, καὶ αἱ τὰς ἔξοριας αἴταγόμενοι,
ταῦτα ἐγένοντο καὶ αἱ πάσας μῆτρας αἰαλο-
καὶ πόλεις, ἔξαιρέτως δὲ τῇ καντανίνε πο-
λεῖ τέτον μὲν εὖ τὸν ἐμφύλιον διωγμα,
βραχὺν ὅντα περότερον, εἰς τὸν ἐπισκοπή-
παρελθὼν μακεδόνιον. οὐδὲν δέ τοι περιτο-
έλλαδα πόλεις οὐτε πλησεῖς οὐτε τὰς ξενέρεις μη-
επέρδομον ἐπιστάλιθοι, πολλοὶ συμφωνεῖν τε αἱ
λήλαις, καὶ τὸν περισσόθεντες ἐν τῷ ἐνικα-
σιωδὴ κανόνα κεῖσθαι.

CAPUT XXVIII.

De malis Alexandriae perpetratis à Georgio
Ariano, ex narratione ipsius Athanasij.

Quævero Georgius eodem tempo-
re Alexandriae perpetravit, ipsum
Athanasium qui ea pertulit & qui cun-
ctis interfuit, narrantem audiamus. Hic
igitur in apologetico quem de fuga sua
conscriptit, de his quæ tunc gesta sunt
loquens, his utitur verbis. Inde enim
venerunt Alexandriam, iterum me qua-
rentes ad necem. Et quæ tunc gesta sunt,
longe pejora fuere prioribus. Milites
enim repente Ecclesiam circundederunt,
& in orationis locum successit
prælium. Post hæc Georgius qui ex
Cappadocia ab ipsis misitus fuerat, qua-
dragesima tempore superveniens, scel-
lera quæ ab ipsis didicerat, adauxit.
Nam post octavas Paschæ, virgines in
carcerem trudebantur; Episcopi à mi-
litibus ducebantur vinculis constricti;

Κεφ. κη.

Πειθῆται οὐτοῖς εἰ τῇ Αἰλεξανδρείᾳ ὁ πόλις Γεωργίου τοῖς
τοῖς, εἰ τοῖς Αθανασίοις διηγήσεις.

Oἴα δέ τῇ Αἰλεξανδρείᾳ Γεωργίος ιστορία
αὐτὸν χείνον ειργάζεται, τὸ Φωνῆς Α-
θανασίος τε πεπονθότος καὶ παρεότος τοῖς
χωριοῦσι, ἐπάκεστον. εἰν γὰρ τῷ Διπλοῷ
ικαὶ φέρει τῆς Φυγῆς ἐστέ λόγω, καὶ λέπ-
τοὶ τῶν ἐκεῖ γεγλυπθμάρων Φωνῆς. Καὶ γένεται
τοῖς Αἰλεξανδρειαν ἐπεφύποσαν ζητεύεται
λινήματας ἀποκτεῖναι καὶ γέγονε τὰ θύερα, οὐ
εγνα τῶν περιτῶν σερινῶται γὰρ ἔξαιρε
τὴν ἐκκλησίαν ἐπύκλωσαν. καὶ τὰ πολέμια
αὐτὶς τῶν ἐυχῶν ἐγένετο. εἴτε εἰσελθὼν τῇ τε-
σαρακοστῇ, οἱ πατέρες δειπνοὶ αἱ κατα-
παδοκίας γεώργιοι, οὐδὲν δέ τοι πατέρες
μεμάθηκαν. μηδὲ τὰ ἔβδομα τέ πα-
χα, παρθένοι εἰς δεσμωτήριον ἐβάλλονται
ἐπισκοπογόνοι ταῦτα σερινῶταν δεδεμένοι.

δε φανῶν, καὶ χρῶν ἡρπάζοντο οἰκία τε, καὶ ἔρ-
γοι ἐφοδοικύ τῷ οἰκιῶν ἐγένοντο καὶ νυκός οἱ
χειρισμοὶ κατεφέρεντο. ἐπεισφραγίδησαν
οἰκίας ἐδέλφοι κληροκονῶν, ὑπερ τῷ αὐτέλ-
φων σκυδίσθων καὶ δενὰ μὴν ταῦτα δενό-
τερα ἦ, τὰ μεταβατα τετέλμησαν· τῇ γῇ
ἐδόμασιν μὲν τοῖς ἀγίαις πεντηκοστήν, ὁ λαὸς
ιπεντάς ἐξῆλθε καὶ τὸ κοιμητήριον ἐ-
ξαδεῖ, διὰ τὸ πάντας δοτορέεφεδ τοῖς
πατέρεσ γεώργιον κοινωνίαν διδασκάτετο μαβίν
οι ταμπόντες αὐτός, ταροξώντον τρα-
πλάτην σεβασιανὸν μανιχαῖον οὐτοὶ καὶ λο-
πὸν αὐτός μὲν πλάτες σρανιαῖς, ὅπλα καὶ
Ξίφοι γυμνοὶ καὶ τοξαὶ βέλη φερούσιν, ὥρ-
μησεν δὲ αὐτῷ τῇ κυελακῇ καὶ τῶν λαῶν καὶ
ὅλιγος ἐνρών ἐνχομφύς, οἱ γὰρ τλεῖσι λο-
πὸν διὰ τὴν ὕδατα σιναχωρεσαντες ἔτυχον,
τοιαυτα εἰγασαντο, σία παρ' αὐτῶν ἐπρεπε
τραχθῆναι πυρκαϊν γὰρ ἄψας, καὶ σήσας
παρθένες ἀνδράς πιεῖσαντες λέγεν αὐ-
τας τῆς δρεις πίσεως εἶναι οἵ τινάδας αὐ-
τας ἐβλεπε, καὶ μὴν φερούσας έπι πυρεῖς,
γυμνώσας λειπον, ἔτωκαλεσκοψεν αὐτὰς εἰς
τα τρέσσωπα, οἵ τινας μόριας ἐπιγνω-
μῆναι ἀνδρας τὲ κεατίτας τεορασάκοντα,
καινοτέρω τεόπω καλένοντες ῥάβδες γαρθαῖς
δὸπ τῶν φοινίκων ἐνθὺς τεμών εἰς ἐσταῖς
ἐχόστας ἐτιτάς σκόλοπας, τα νῶτα τέτων
ετας ἐξέδειγεν, οἵ τινας μὴν πολλάκις κε-
ρεγυθῆναι, διὰ τὰς διποταρθύτας ἐν αὐ-
τοῖς σκόλοπας πιάσι ἢ καὶ μὴ φέρεντας, διπο-
τανεῖν πάντας μὴν τὰς φελειφεντας
αἴροντας, καὶ τὴν παρέθεντον ἐξώεσαν εἰς τοῖς
μεγάλαις ὄσσαις τα ἐσώματα τῶν τετελε-
τηκότων, οὐδὲ τοῖς ιδίοις καὶ τὴν δοχὴν διποδο-
βηναισωεχόστας αἷλλ' ἐκενψαν οἵ τινελη-
σανταφα εἰλόντες, ταές έδοκεν αὐτοὺς
λανθάνειν τοῖς τοσαύτης αἱμότητας περά-
τησι τετοπεκλανημένοι τῇ διανοίᾳ οἱ πονέ-
Φερεις τῶν γαρ οἰκέων τῶν τετελεθηκότων,
χαράνων μὴν διὰ τὴν ὁμολογίαν, θριασένων
ἢ διατάσσοματα, μεῖζον ἐξηγεῖτο καὶ αὐτῶν
οἱ τὸ σεβείας καὶ αἱμότητος ἐλεγχος, καὶ γὰρ ἐνθὺς
διποτῆς αἴροντες καὶ τῶν λιεύων, ἐξώεσαν μὴν
ἐπισκόπους, αἱμάντιον, Θμεῖν, γαῖον, φίλονα,
έρμην, πλήνιον, Ψευόπειν, νειλάμιμων,

A pupillorum vduarumque aedes & anno-
nae diripiabantur: irruptiones in domos
factæ: Christiani noctu ad tumulum de-
portati. Obsignabantur domos, & cleri-
corum fratres pro fratribus suis pericli-
tabantur. Gravia quidem ista: sed multo
graviora fuere quæ postea commis-
sa sunt. Hebdomade enim quæ est
post sanctam Pentecosten, populus cum
jejunasset, orationis causâ egressus est
ad cemeterium, eo quod omnes com-
munionem cum Georgio aversarentur.
Quod ubi didicit nequissimus Geor-
gius, Sebastianum ducem, secta Ma-
nichæum, aduersus eos instigat. Ille
cum multitidine militum armatorum,
gladios districtos arcusque & tela ge-
stantium, impetu facto in populum ir-
ruit die Dominicæ. Paucisque in-
ventis qui orationi vacabant: plerisque
enim ob tempus diei jam discesserant,
talia gessit, qualia decuit eum agere
qui Arianis parebat. Incensio enim
rogo, virgines igni admotas profiteri
coegerit, se Arianas esse. Et cum illas
invicto animo esse flammæque con-
temnere videret, detraictis quibus te-
gebantur velis, ita faciem illarum ce-
cidit, ut post multos dies agè agno-
scerentur. Viros autem quadraginta
comprehensos, novo quodam & iniusti-
modo verberavit. Virgis enim pal-
meis recens ex arbore desectis, que
suos adhuc haberent aculeos, terga
illorum ita dilaceravit, ut quidam ex
eis ob auleos altius infixos atque im-
pactos, chirurgorum opera diutius usi
fuerint: nonnulli dolorem verberum
non ferentes, mortem oppetierint.
Reliquos omnes, & cum iis virginem
quandam in majorem Oasim relega-
vit. Porro mortuorum cadavera
initio quidem propinquis reddi mini-
me sinebant: sed infepulta projicien-
tes, prout ipsis visum erat occulta-
bant, ne tanta crudelitatis consciï vi-
derentur. Verum vecordes isti erro-
re mentis obsecrati id agebant. Nam
cum mortuorum necessarii, ob confes-
sionem quidem illorum gaudent: ob
infepulta autem cadavera incertore con-
ficerentur, tanto manifestius convicta
impicias istorum & crudelitas divulga-
batur. Post hæc autem ex Aegypto &
utraque Libyæ exilium deportarunt,
Episcopos quidem: Ammonium,
Thimum, Cajum, Philonem, Hermen,
Plinium, Psenosirim, Nilamimonem,

II Socratis Historia

CONSTANTIUS.

120

Agathonem, Anagamphum, Ammonium alterum & Marcum, Dracontium, Adelphium & Athenodorum: Presbyteros vero Hieracem & Diocorum. Eosque cum ducenter, tanta acerbitate tractarunt, ut quidam eorum per itinera, alii in ipso exilio loco mortui sint. Episcopos vero plures quam triginta, in fugam egerunt. Idem enim illis studium erat quod olim Achaab, ut veritatem è medio tollerent. Hæc de iis qua à Georgio gesta sunt Alexandriæ Athanasius ad verbum scribit. Interea vero Imperator exercitum duxit in Illyricum; illuc enim illum proficisci cogebat publica necessitas, & precipue quod Vetranius illic à militibus Imperator appellatus fuisset. Cumque Sirmium venisset, isto fædere, in colloquio venit cum Vetraniione: effectique ut milites qui imperatorem illum renuntiaverant, ad partes suas transirent. Illi ergo à Vetraniione deficientes, solum Constantium Augustum atque Imperatorem acclamaverunt, nulla Vetranionis mentione facta. Qui statim proditum se intelligens, ad pedes Imperatoris provolutus est. At Constantius, detracta illi purpura ac regio diademata, benigne & clementer erga eum se gessit, monens ut in privati habitu tranquilius degeret. Quippe homini ætate proiecto, vitam negotiorum expertem magis convenire, quam nomen plenum curæ ac sollicitudinis. Et res quidem Vetranionis hunc exitum habueré. Imperator vero amplissimos ei redditus ex publicis functionibus præberi jussit: ac sè penumero ad illum Prusias in Bithynia degentem literas scribens, affirmavit scilicet illi maximorum bonorum auctorem fuisse, qui tot ac tantis curis atque ærumnis qua Imperium comitati solent, ipsum liberasset. Nec se recte agere, qui iisdem illis qua ipsi præfiterat bonis minimè frueretur. Sed de his haec tenus. Per idem tempus Imperator Constantius Gallum patruelum suum Cæsarem nuncupavit: impositoque illi suo nomine, misit cum Antiochiam Syriæ, eo consilio ut Orientis partes per illum defendentur. Qui dum Antiochiam ingredieretur, lignum salvatoris in Oriente apparuit. Nam columna quedam effigiem crucis gerens, in celo visa, maximum stuporem spectantibus incusit. Reliquos vero duces cum in-

A σύσθωνα, ἀνάγαμφον, αἱματίου, μάρκον, δρακόντιον, αἱδεῖλφιον, αἱμώνιον ἐπεργη καὶ ἐπεργη μάρκον, αἱλιώδωρον καὶ πρεσβύτερος, ἕρακλης καὶ διόσκορον. Κατὰ πικρᾶς ἥλας αὖτε, ὡς παῖς μὴν ἀντέν τι ταῖς ὁδοῖς, παῖς ἃ ἐν αὐτῷ τῷ Ἑλευσινικῷ διεθεανεῖν ἐφυγάδισσαν ἢ Ἐπισκόπες πλείσ τη τελικοῖς απεδήγηνταις αὐτοῖς καὶ τὸν ἀχαΐαν, εἰ διωτὸν ἔχαραγτὸν ἐλίθιειαν. Τοιαῦτα μὴν αὐτοῖς θεοῖς τῶν ἵστος γεωργίας τὸν αἰλεξάνδρειαν γνωρίζων, οἰκεῖας διεξῆλθε Φωναῖς ἢ Ἐβασιλεὺς, ἐπὶ τῷ ἱλυρίῳ ἐπεργεδεύεται. Ἡγέρης γὰρ αὐτὸν ἐπειτε, τῶν δημοσίων χειρῶν ἀνάγκη μάλιστα ἢ Ἐβερανίων θεοῖς τὸν σεβαστῶν ἀναγόμενος. Φύρωρος ἢ συρμίως καὶ σωθῆκας ἐντυχάνει τῷ βετερωνιών, καὶ σακριδότερος τε μελεθέως τοῦ ανακρύζαντος αὐτὸν σεβαστῶντας οἱ καὶ μελέρωροι, καντάνιον μόνον αἰνεφάνεν ἀνγειον καὶ βασιλέας ἢ αὐτοκράτορας. Βελερνίωνος ἢ εδαῖας μητρὸν βοῶντας ἐγνένετο. Οἱ εὐθὺς αἰδομένος περιδιδόδε, καὶ τὰς πόδας ἐκμαλιδέστος βασιλέως. Καντάνιος ἢ αἰνεψιλών τὸν βασιλικὸν σέφανον καὶ τὸν αλεγριδά, φιλανθρωπέντα, τοῦ ψυχικέστατος ιδιοτητὸς ἢ μήματος πουχέσερον διάγειν πέπειρος τῷ παρεσεβόντο τῷ πίλικιαν, απειργυμονεύεντος, ηγέρην ὄνομα Φροντίδων μεσόν. ταῦτα ἐν τῷ βελερνίωνα, τοιαύτην ἐχε τὸν επειστρότος ἢ βασιλεὺς αὐτῷ πατέσιαν δαπάνην ἐπιδημοσίων φόρων ἐκελεύσεο διδόδε πολιτάρις ἢ αὐτῷ ὑπεργοντικόν περιστή τῆς βιβιώνας διάγονη γραφων ἐδίλα, ὡς εἴπερ μεγίστων ἀγαθῶν αἴπος αὐτῷ γεγονὼς, ἀπαλλάξας φροντίδων καὶ ὅσα σωματική βασιλεία καὶ ἐπειργέτειν ἐλεγχού αὐτὸν, ὅπις ὁν ἐπειργέτει, αὐτὸς δὲ καὶ απέλαυτος καὶ τοσαῦτα μὴ πειτέτων λελέχθω τότε ἢ ὁ βασιλεὺς γάλλον μὴν αἰνεψιον τοῖς αὐτῷ ὄνομα, εἰς τὴν συρίας αἰνιόχειαν ἐπεμψε, φεγγεῖαδε τὰ τέσσερα μέρη δι αὐτὸς περιοχέμενος ὅτε καὶ Ἐπισκόπος αὐτὸς τῇ αἰνιόχειᾳ, τὸ δὲ σωτῆρος σημεῖον τοῦ ἔρανος ὀφεῖται, μέγιστον ταῦτα τοῖς ὄρθοις ἐγκύριο. τὰς ἢ αἷλας αὐτὸς σεβαστῶντας σημαία

διωάμει πολλὴ καὶ μαγνητίς τελεύπεμπε·
παρέλκετε ἐν τῷ σεμιώ, τεσσαράκοντα ἐν
επομένῳ.

Κεφ. κβ'.

Περὶ Φωτίου τοῦ αἱρετικοῦ.

TΟΤΕ δὲ καὶ Φωτεινὸς ὁ τὸν ἐκκλησίας
τεσσεράκοντα παράδογμα
φανερώτερον ἔξειρύλλει· διὸ ταραχῆς ἐπί^τ
τέττα ψυχόμενος, οὐ βασιλεὺς σωμάδον Ἐπίσκοπον
παντὸν ἐν τῷ σεμιώ ψυχής ἐπέλθεσε· σωμῆ-
θον ἐν ἑκατέστοτε, τῶν μην ἀνατολικῶν μάρκῷ ὁ
ἄρεθστος, γεώργιος τε ὁ Αἰλεξανδρεῖας, ὃν οἱ
δέρδανοι οὐτε ἐπειρψαν, διποινήσαντες γρυ-
γοειον, ὡς μοι τεσσερον εἴρηται, βασιλεὺς τε
οὐκέτινεν μαρκέλλος τὸν ἀγκύρα προε-
στὼς ἐκκλησίας, παγκεφόποις πλάκοις, ἵστα-
ταινός ἡρεμείας τῷ δύναμι, θαλῆς μη-
σῶν, Καὶ τοῖς τότε αὐτῷ ποιοῖς οἵσιος
ὅτις ἐν ιστανίᾳ καθορέεις Ἐπίσκοπον ἀκον
παρεῖ· έτοι μὲν τὴν ταττίαν σεργία, καὶ νι-
γριαντεῖ, καθ' ὃν ὅμιλον διατάξει τῷ πολέ-
μῳ θορύβεις, οὐδεὶς ὑπάλληλος τὰς σωμήθεις ὑ-
παλίας ἐπέλεσε· σωμελθόντες δὲ ἐν σεμιώ,
καὶ τὸν φωτεινὸν τὸ δόγμα σαβελλίας ξύλινο
καὶ παύλος Σαμοσαλίως Φερνύντα φωρά-
σαντες, καθέλλον ἐνθύεις καὶ τέτο μὲν ὡς καλῶς
καὶ δικαίως ψυχόμενον, πάντες ἐπέντεσαν καὶ τό-
τε καὶ μετατοτά οἱ διὰ Θημείνατες, ἐπειδεῖν
οπές καὶ πάσιν ἥν αὔξεσον.

Κεφ. λ'.

Περὶ τῆς τοῦ σεμιώ σκηνείαν πίστων, παρεια.

Βασιλέως κανταρίνη.

ΩΣΠΕΙΓΑΛΟΝ οὐδὲ τὸν πάλαι αὐ-
τοῖς αὐτοῖς πίστεως δεδομένων, ἀνθίσε-
τέρας πεῖ τῆς πίστεως ἐνομοθέτεν ἐνθέσεις
μίαν μην τῷ μάρκῷ ὁ ἄρεθστος τὸν ὑπηρόδο-
σεν ἐλάσσον, γλωσσή ἀλλας δὲ τῇ ρωμαϊκῇ
Φωνῇ, σύμφωνον δικέχθαστε τὴν λέξιν,
ἔτε τὴν σωμήσον, έτε τοῦτος ἐμπάτας, έτε
μην πέδετὴν ἐλληνικοῦ, τὸν ὁ ἄρεθστος τὸν
ὑγόροδον· τὴν μὲν τὸν μίαν τῷ ρωμαϊκῷ
ἐνθέσεων, τὴν ταῦτα μάρκη σωτεύειον συ-
ζέοντας ἐνταῦθα παντάξω τῶν δὲ δια-
τέρου τὸν μέρερν ἐν σεμιώ αἰνεγνωσαν,

CAPUT XXIX.

De Photino heresiarcha.

TUNE temporis etiam Photinus Ec-
clesia illius Antifetes, dogma à se
excogitatum multò quād ante mani-
festūs prædicabat. Ex quo cū tumul-
tus esset obortus, Imperator synodum
Episcoporum in urbe Sirmio fieri jussit.
Conveniunt igitur illuc, ex Orientali-
bus quidem Marcus Arethius, Geor-
gius Episcopus Alexandriæ, quem te-
moto Gregorio Ariani, sicut ante dixi-
mus, in locum illius substituerant: Ba-
silius, qui pulso Marcello Ancyranæ
Ecclesie præsidebat; Pancratius Epi-
scopus Pelusi, & Hypatianus Heraclia.
Ex Episcopis autem Occidentalibus
Valens Mursæ, & celeberrimi tunc
nominis Hosius, Cordubæ in Hispania
Episcopus, adfuit invitus. Hi post Con-
sulatū Sergij & Nigriniani, quo quidem
anno propter tumultus bellicos, nemo
solemnem gessit Consulatum: Sirmij
congregati, cum Photium dogma Sa-
bellij Lybici Paulique Samosatensis af-
serere deprehendissent, statim eum de-
posuerunt. Et hoc quidem tanquam
recte ac iure factum universi & tunc &
postea approbarunt. Sed qui illuc re-
manserunt Episcopi, aliud quidpiam
egerunt, quod non perinde ab omnibus
probatum est.

CAP. XXX.

De fidei formulis Sirmij expositis coram
Imperatore Constantio.

QUASI enim ea jam condemnarent
qua priori ipsi de fide constitue-
rant, alias fidei formulas denuo pro-
mulgaverunt. Unam quam Marcus
Arethius Græco sermone dictavit;
alias autem duas Latinâ lingua con-
scriptas, qua nec verbis nec compo-
sitione inter se convenient, neque cum
Græca illa à Marco dictata. Porro ca-
rum qua Latinè sunt editæ, alteram
quidem hoc loco ei subiungam qua
à Marco prescripta est. Alteram
vero qua Sirmij postea recitata est,